

ת"פ 38046/07/15 - מדינת ישראל נגד עיסא ג'אבר, מוצטפא תואם

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 38046-07-15 מדינת ישראל נ' ג'אבר(עצור
בפיקוח) ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופט דניאל טפרברג מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יעל איגרא אונגר
המאשימה	נגד 1. עיסא ג'אבר (עצור בפיקוח) ע"י ב"כ עו"ד שמעון קוקוש 2. מוצטפא תואם (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אוסמה חלבי
הנאשמים	

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו בכתב אישום אשר מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות כדלקמן:

הנאשם 1: סיוע לשוד בחבורה תוך שימוש באלימות- עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), בצירוף סעיף 31 לחוק; סיוע לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335 (א)(2), בצירוף סעיף 31 לחוק; הסעת שב"ח- עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

הנאשם 2: שוד בחבורה תוך שימוש באלימות- עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק; שהייה בלתי חוקית- עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

תמצית עובדות כתבי האישום המתוקנים;

2. הנאשם 2, ושני השותפים האחרים הינם תושבי שטחים, אשר במועדים הרלוונטיים לא היה ברשותם אישור כניסה לישראל. הנאשם 1 הינו תושב ישראל.

3. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, במהלך 2014, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עבד השותף של הנאשמים בשיפוץ מטבח בדירה בשכונת נווה יעקב בירושלים, בה מתגוררות האחיות א.ס.ס ילידת 1950 וא.ס.ס. ילידת 1946, שהינה כבדת ראייה, עם בתה של א.ס.ס. ב- 15.6.15, בשעות הבוקר המוקדמות, הגיע הנאשם 1 למחסום קלנדיה כשהוא נוהג ברכב, ואסף את הנאשם 2 ואת שני שותפיו האחרים, שוהים בלתי חוקיים.

4. הנאשמים ושותפיהם נסעו ברכב לדירת המתלוננות. בהגיעם לשם, הנאשם 1 נכנס לבניין ודפק על דלת הדירה, מסר לא.ס.ס. ג'ריקן וביקש שתמלא אותו במים. א.ס.ס. לקחה מהנאשם 1 את הג'ריקן, נעלה את דלת, מילאה מים והשאירה את הג'ריקן מחוץ לדלת הדירה. זמן קצר לאחר מכן הגיעה לדירה ק.ס.ס, אשר עמוד 1

נמצאת בשנות השישים לחייה, אחותן של א.ס.ס. וא.ס.ס. יצאה מהדירה. בשעה 09:30 לערך, הנאשם 2 והשותפים האחרים עלו לדירה, הנאשם 1 המתין ברכב בתצפית. השותפים עטו גרביים על ידיהם כאשר דפקו על דלת הדירה ומחמד, אחד השותפים, הצטייד מבעוד מועד בחבל. ק.ס. התקרבה לדלת ושאלה מי זה, ומשלא נענתה פתחה את הדלת וכשהבחינה בנאשם 2 ובשותפים ניסתה לסגור את הדלת. הנאשם 2 ושותפיו דחפו בחוזקה את הדלת על מנת לפתחה ודחפו את ק.ס. אשר נפלה על הרצפה. אחד השותפים אחז בק.ס., סגר את פיה בידו, הרים אותה וגרר אותה לחדר האמבטיה, סטר לה וקשר סביב פיה חתיכת בד. במקביל, שותף אחר אחז בא.ס., סגר את פיה באמצעות ידו והושיב אותה על הרצפה. א.ס. ניסתה להתנגד, ובתגובה נשך השותף את אצבע ידה. השותף קשר סביב פיה של א.ס. חתיכת בד וכפת את ידיה באמצעות חבל. השותף הוריד מצווארה שרשרת ולקח אותה עמו. השותף נשאר עם ק.ס. במקלחת, בזמן שהשותף השני והנאשם 2 גנבו רכוש מהדירה. זאת, לאחר שגם הנאשם 2 עטה גרביים שמצא בבית על ידיו. השותף הוריד מידה ומצווארה של ק.ס. צמיד ושרשרת ולקח אותם עמו. השותפים והנאשם 2 חיפשו בדירה אחר רכוש בעל ערך תוך כדי שהם זורעים אי סדר וגנבו מהדירה טלפון נייד חכם מסוג סמסונג גלקסי 3, שני מחשבים ניידים, טלפון אלחוטי, תכשיטים, שעון ואת התכשיטים שענדו ק.ס. וא.ס. על גופן.

5. לאחר שסיימו לאסוף את הרכוש, אחד השותפים כפת את ידיה ורגליה של ק.ס. באמצעות חבל, ואיים על ק.ס. בכך שהדגים תנועת שחיטה על הצוואר ואמרו לה שכך יהיה אם תקשר למשטרה. הנאשם 2 ושותפיו יצאו מהדירה ונעלו אחריהם את הדלת באמצעות מפתח שלקחו עימם, נכנסו לרכב בו המתין להם הנאשם 1, והוא אשר הסיע את שלושתם למחסום קלנדיה, משם יצאו משטח ישראל.

6. כתוצאה מהמעשים האמורים נגרם לק.ס. שבר בידה והיא נזקקה לטיפול רפואי כולל ניתוח ואשפוז.

הסדר טיעון

7. במסגרת הסדר הטיעון תוקן כתב האישום כאמור, והנאשמים הורשעו על פי הודייתם בכל העובדות המפורטות בו. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, והצדדים טענו לכך באופן חופשי.

תסקיר שירות מבחן

נאשם 1

8. מתסקיר שירות מבחן עולה, כי הנאשם 1 בן 23, בן למשפחה נורמטיבית, נשוי ואב לתינוקת בת שנה וחצי. אשתו בהריון מתקדם, מתגורר עם משפחתו בשכונת אל-טור במזרח ירושלים, הוא סיים 11 שנות לימוד. עם סיום לימודיו החל לעבוד בחברה השייכת לאביו להתקנת מצלמות אבטחה ושערים חשמליים. בנוסף, מטפל תקופה ארוכה בסבו ובסבתו שהינם במצב סיעודי באופן פורמלי דרך לשכת הרווחה. קיימת הרשעה קודמת בגין עבירות של פציעה והפרעה לשטר במילוי תפקידו. ביחס לביצוע העבירה, הנאשם 1 לוקח אחריות על מעשיו, מודע לחומרת התנהגותו, לתוצאותיה ההרסניות על חייו. כן ביטא מודעות וצער לנזק שנגרם למתלוננות.

9. שירות המבחן העריך, כי יש מקום לענישה מוחשית ומציבת גבול עבורו נוכח הסיכון הקיים להישנות עבירה

בעל אופי אלים, ללא השתלבות בטיפול ונוכח התרשמותו, כי הנאשם 1 התקשה להסביר את המניעים לביצוע העבירות ועל כן אינו חש צורך בטיפול. בהיעדר דרך שיקומית או הרתעתית אחרת שתשלול את הסיכון הקיים, המליץ שירות המבחן על מאסר שייקח בחשבון את תקופת מעצרו.

נאשם 2

10. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם 2, בן 28, בן שלישי מתוך תשעה אחים. נשוי ואב לשלושה ילדים. עד מעצרו עבד במשחטת עופות והתגורר בביתו יחד עם הוריו ברמאללה. נשר מלימודיו לאחר 10 שנות לימוד, לדבריו, בשל הצורך לסייע בפרנסת המשפחה לאחר התדרדרות במצב הבריאותי של אביו. בשנת 2011 הורשע בעבירות אלימות, סחר בנשק, התפרצות וגניבה. נדון למאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס.

11. שירות המבחן ציין, כי בהתייחסותו לעבירות המתוארות בכתב האישום המתוקן התקשה הנאשם 2 לקחת אחריות מלאה למעשיו. הוא מסר פרטים לא נכונים ואף הכחיש כי נהג באלימות כלפי המתלוננת. לדבריו פעל מתוך תחושה, כי לא נותרה לו ברירה למרות הידיעה כי מדובר במעשים המנוגדים לחוק. עם זאת, חזר והדגיש את השלכות מעשיו על עצמו ועל בני משפחתו. ביחס לשהייה הבלתי חוקית מסר, כי לאחר ששותפו הציע לו לבצע שוד, כלל לא היה עסוק בכך שיבצע עבירת שהייה בלתי חוקית.

12. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם 2 בעל קושי בדחיית סיפוקים, בעל דפוסי התנהגות אימפולסיביים וכן יכולת מצומצמת לשליטה וריסון עצמי, במצבים בהם חווה תחושת חוסר אונים. הוא מתקשה להתבונן לעומק ולהתחבר לחומרת מעשיו והשלכותיהם על אחרים. כמו כן, התרשם שירות המבחן, כי מערכת הערכים של הנאשם 2 לא מגובשת דיה, מתקשה להפנים את משמעותו של החוק ולשמור על גבולותיו, כאשר מעורבותו בעבר בהליכים משפטיים ואף עונש מאסר בפועל לא היוו גורם מרתיע. לאור האמור, הומלץ על עונש מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי.

טיעונים לעניין העונש

13. ב"כ המאשימה ביקש להטיל על שני הנאשמים מאסר בפועל. לטענתו, נע מתחם הענישה בגין העבירות שביצע נאשם 1 בין 3.5 עד 6 שנות מאסר, וכי מבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, יש למקם את הנאשם בשליש התחתון של מתחם הענישה אך לא ברף הנמוך ביותר. אשר לנאשם 2, ביקש ב"כ המאשימה להטיל עליו מתחם ענישה שנע בין 5 עד 9 שנות מאסר, וכי מבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה יש למקם אותו בשליש העליון של מתחם הענישה, ואף ברף הגבוה ביותר במתחם.

14. בטיעונו לעונש, עמד ב"כ המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה והם שמירה על כבוד האדם, שמירה על שלמות הגוף וקניינו. הפגיעה חמורה עוד יותר כשהיא נעשית כלפי אוכלוסיות חלשות, שאינן יכולות להגן על עצמן.

15. בהדגישו את חומרתן של העבירות בנסיבותיהן, טען ב"כ המאשימה, כי מדובר באירוע מתוכנן היטב. הנאשמים וחבריהם תכננו את השוד קודם לכן על סמך הידיעה, כי באותה דירה מתגוררות שתי קשישות חסרות ישע, שאינן יודעות את השפה ואחת מהן לקויה ראייה. הם הצטיידו מבעוד מועד בגרביים ובחבל. ב"כ

המאשימה ציין, כי בשעת ביצוע העבירה הנאשם 2 שהה באופן בלתי חוקי בישראל ואילו נאשם 1 עזר לו להגיע לארץ. ב"כ המאשימה הפנה לפסקי הדין הבאים: ת"פ 31852-02-12; ע"פ 1354/14; ע"פ 544/14; ע"פ 4921/11; ע"פ 8788/08.

16. בא כוח הנאשם 1 טען, כי יש לבחון את הדברים על מתחם שיהיה בסופו של יום כעבירה אחת. אשר למתחם הענישה טען בא כוח הנאשם 1, כי יש להתחשב לא רק בערך המוגן שנפגע, אלא גם במידת הפגיעה בו על ידי הנאשם עצמו. ב"כ הנאשם 1 הפנה לפסיקה שבה נקבעו עונשים נמוכים הרבה יותר מאלה שהובאו על ידי ב"כ המאשימה - ע"פ 10577/08; ת"פ 15729/15; ת"פ 19235/13; ע"פ 3678/14; ת"פ 40649/15; ע"פ 17240/13; ת"פ 34457/13; ת"פ 19933/12; ת"פ 1040/05; ת"פ 22579/14; ת"פ 34124/13; ת"פ 22244/14; ת"פ 37428/14; ע"פ 2849/13; ת"פ 4252/11; ת"פ 9096/13 ות"פ 12138/12.

17. עוד טען בא כוח הנאשם 1, כי לא היה תכנון מוקדם, אך גם אם יקבע שהיה תכנון, הרי חלקו של הנאשם 1 היה הקטן ביותר והוא לא השתתף באופן פיזי, לא נכנס לדירה, לא השתתף באלימות ואף לא ידע שיש מעשה אלימות. הוא לא צפה שהמתלוננות יפגעו פיזית. בהמשך טען, כי הנאשם 1 מביע רצון להשתלב בכל מקום אשר יעזור לו להשתקם. לדבריו, הנאשם 1 מטפל בסבו ובסבתו שהם למעלה מגיל 100, לנאשם תינוקת בת שנה ותינוקת נוספת בת מספר שבועות. בנסיבות אלה טען, כי מתחם הענישה ההולם נע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות עד 12 חודשי מאסר בפועל.

18. לעניין הפיצוי למתלוננות, הנאשם 1 הביע רצון לשלם כל פיצוי שיקבע על ידי בית המשפט. לגבי יכולתו לשלם, הגיש תלושי משכורת המלמדים על השתכרות חודשית בסך של 2,000 ₪.

19. בא כוח הנאשם 2 טען, כי מעורבותו של הנאשם 2 בביצוע השוד קטנה ממעורבותם של שני הנאשמים בתיקים האחרים. אשר לעברו הפלילי ציין בא כוחו, כי מדובר בתיק אחד שבו ריבוי עבירות שהתרחשו בשלושה חודשים בשנת 2009.

20. בא כוח הנאשם 2 ביקש להסתמך על הפסיקה שהביא בא כוח הנאשם 1 והפנה לפסקי הדין: ע"פ 3204/14; ת"פ 42493-02-13; ע"פ 7454/08; ת"פ 1152/07; ת"פ 40095/06; 64832-01-15; ת"פ 3026/07.

21. בהתייחסו לתסקיר שירות המבחן, טען בא כוח הנאשם 2, כי שירות המבחן התרשם בצורה מוטעית, שכן הנאשם 2 נטל אחריות על המעשה שביצע ומתחרט על הפגיעות שנגרמו למתלוננות.

22. לעניין הפיצוי, הנאשם 2 הביע רצון לפצות את המתלוננות, אך טען שאין לו את היכולת הכלכלית לעשות כן.

23. בנסיבות אלה טען, כי מתחם הענישה ההולם נע בין 15 ל- 30 חודשים.

24. בסוף טיעוני ההגנה, ביקשו הנאשמים להביע חרטה והתנצלות על ביצוע העבירות. גם אביו של נאשם 1 ביקש מבית המשפט להתנצל על מעשיו של הנאשם 1.

25. סעיף 40ב לחוק קובע, כי העיקרון המנחה בענישה הוא: **"קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשמים, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**. בסעיף 40ג(א) נאמר, כי לשם קביעת מתחם העונש ההולם, יתחשב בית המשפט בגורמים אלה: **"בערך חברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט"**.

הערך חברתי

26. ביצוע שוד פוגע בזכות האדם לחיים ולביטחון אישי של הציבור וכן בזכותו של אדם להגנה על קניינו, זכות אשר הוכרה כזכות יסוד בסעיף 3 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתה של עבירת השוד, ובעיקר כשהיא מכוונת כלפי קשישים וחסרי ישע. **"עבירות השוד, ובמיוחד כשעבירות אלו מופנות כנגד קשישים, הינן רעה חולה שחובה על בתי המשפט לעקור מהשורש. הפניה דווקא לאוכלוסיה חלשה, אוכלוסיית הקשישים, מתוך תקווה כי אוכלוסיה זו לא תוכל להגן על עצמה, משקפת אנטי חברתיות עמוקה ומגלמת בתוכה אכזריות ואדישות לחומרת הפגיעה הנגרמת לקורבן העבירה"** (ע"פ 3307/08 מדינת ישראל נ' טועמי (ניתן ב- 4.3.2009)).

27. במקרה דנן, הפגיעה בערכים החברתיים קשה ומשמעותית. מעשה העבירה בגינו נותנים הנאשמים את הדין הינו שוד. מעשיהם של הנאשמים לא נעשו באקראי, אלא לאחר הליך תכנון מוקדם וממושך, במסגרתו זיהו את המתלוננות כטרף קל. הנאשמים ביצעו את השוד על סמך ידיעה, כי באותה דירה מתגוררות שתי נשים מבוגרות שאינן יודעות את השפה העברית ואחת מהן לקויה ראייה. הנאשמים נערכו להימצאותן של המתלוננות בדירה בשעת השוד, שבוצע בשעות הבוקר. תחילה, נאשם 1 בדק מי נמצא בדירה באמתלת שווא ולאחר מכן השתמשו הנאשם 2 והשותפים האחרים באמצעים שמטרתם להתגבר על התנגדותן של המתלוננות, ועטו גרביים על ידיים על מנת שלא להותיר ראיות שיביאו לחשיפת זהותם. על כך, יש להוסיף את עבירת הכניסה לישראל שלא כחוק.

מתחם הענישה

28. כאמור, במסגרת הטיעונים לעונש, הביאו באי כוח הצדדים פסיקה בעבירות בתחום עבירות השוד, ובה מנעד רחב של עונשים. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם בעבירות המיוחסות לנאשמים, אתייחס לאלה מפסקי הדין המתאימים יותר למקרה דנן.

29. תחילה, ישנו העונש שהוטל על אחד מהשותפים האחרים של הנאשמים בת"פ 38063-07-15 **מדינת ישראל נ' אלשיך** (ניתן ביום 4.4.2016). כבוד השופט ר' כרמל קבע מתחם ענישה שנע בין 6 ל- 12 שנות מאסר בפועל, והטיל עליו 7.5 שנות מאסר בפועל וכן מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר. יצוין, כי מחמד אלשיך הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות הבאות: עבירה של שוד בחבורה תוך שימוש באלימות; בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות; בעבירה של שיבוש מהלכי משפט; ובעבירה של שהייה בלתי חוקית. לזכותו

נזקף גילו הצעיר, העדר הרשעות קודמות והודאתו. על גזר הדין הוגש ערעור.

30. בע"פ 1354/14 **טממיאן נ' מדינת ישראל** (ניתן ב- 3.12.2014) הותיר בית המשפט העליון עונש של שמונה שנות מאסר שהוטל על הנאשם בגין מעשה שוד. דובר על שוד קשישים כבני 80 בדירתם. בכתב האיטום המתוקן לא נאמר שהנאשם תקף פיזית את המתלוננים אך היה שותף פעיל ברוב חלקיו של האירוע הקשה.

31. בע"פ 8788/08 **זיאד נ' מדינת ישראל** (ניתן ב- 7.4.2011), נדון עניינו של נאשם אשר הורשע בעבירות של שהיה שלא כחוק, קשירת קשר לביצוע שוד ושוד קשישה. קבע בית משפט העליון: "**אין ספק, כי העונש של תשע שנות מאסר לריצוי בפועל אשר הושת על המערער, הינו עונש חמור וקשה. עם זאת, מעשיו של המערער קשים וחמורים. יש לזכור שמדובר בשוד של אישה מבוגרת, בת כשמונים שנים. המערער וחברו פרצו לביתה בשעת לילה מאוחרת, קשרו אותה, היכו אותה, וגרמו לה לחבלות שונות. במעשים כאלה יש מרכיב של אכזריות. מיותר לומר כי תפקידו של בית המשפט להגן על בני החברה, ובמיוחד כך כאשר מדובר באנשים חלשים וחסרי ישע. במקרים דוגמת זה שבפנינו חייב בית המשפט ליתן משקל יתר לעקרונות הגמול וההרתעה על פני שיקולי הענישה האחרים. לסיום נזכיר כי המערער שהה בישראל שלא כדין. כמובן שעבירה זו הינה שולית ביחס לעבירת שוד, אך לא ניתן להתעלם אף ממנה. סיכומו של דבר, לא מצאנו בסיס להתערבות בעונש."**

32. בת.פ. 31852-12-12 **מדינת ישראל נ' שחאדה** (ניתן ב- 18.3.2013), בית המשפט גזר 10 שנות מאסר ופיצוי בסך 25,000 ₪ לנאשם אשר הורשע בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע, כניסה לישראל שלא כחוק. מדובר בביצוע שוד אלים של הנאשם ואחרים בביתה של קשישה שגילה כ- 82 שנים.

33. עיינתי גם בפסיקה שהובאה על ידי הסנגורים של הנאשמים.

הסנגור של הנאשם 1 הפנה לפסקי דין: ע"פ 10577/08 **גרבר נ' מדינת ישראל** (ניתן ב- 19.12.2008). שם נגזר על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל בגין ביצוע עבירת שוד בנסיבות מחמירות וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות; לע"פ 3678/14 **גית נ' מדינת ישראל** (ניתן ב- 6.7.2015) שם התערב בית המשפט העליון בקובעו כי בשלב קביעת מתחם העונש ההולם היה מקום לקבוע מתחם נמוך יותר, נוכח נסיבות ביצוע העבירה ועקרון אחדות הענישה. בית המשפט הפחית את העונש ל- 24 חודשי מאסר בפועל בשל הפער בין הנאשם לבין שותפו לביצוע העבירה- הן בכמות והן בטיב המעשים שביצעו במסגרת עבירת השוד; ת"פ 19235-03-13 **מדינת ישראל נ' גרשר**, (ניתן ב- 23.4.2014) מדובר על נאשם 2, אשר לפי האיטום הראשון היה שותף לקשירת קשר ומבצע בצוותא של עבירת השוד עם נאשם 1 ואחרים ועל פי האיטום השני לא לקח חלק בקשירת הקשר והתכנון. בית המשפט גזר עליו 24 חודשי מאסר בפועל. עיון בפסקי דין נוספים שהובאו על ידי הסנגור מעלה, כי הצדדים הסכימו ל"הסדר טיעון סגור".

הסנגור של הנאשם 2 ביקש להסתמך על הפסיקה שהפנה הסנגור של נאשם 1 ואף הפנה לפסקי הדין נוספים בהם הנסיבות חמורות יותר ממקרה דנן והושת עונש נמוך מהעונש המתבקש על ידי המאשימה. כך, בע"פ

3204/14 סמור נ' מדינת ישראל (ניתן ב- 19.2.2015) הורשע הנאשם בשתי עבירות חטיפה ובשתי עבירות שוד בנסיבות מחמירות. בית המשפט העליון הותיר את עונשו של הנאשם על 8 שנות מאסר בפועל למרות שציין שמדובר במעשים המצויים ברף החומרה הגבוה של העבירות בהן הורשע.

34. מפסקי הדין שהגישו הצדדים עולה, כי טווח הענישה הוא רחב ומשתנה נוכח נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן והנסיבות הספציפיות של מבצעה. ב"כ המאשימה הפנה לפסקי דין בהם דובר על מקרי שוד חמורים כלפי קשישים חסרי ישע ובחלק מהפסיקה שהגישו באי כוח הנאשמים, ניתן לראות שמדובר במקרים פחות חמורים או במקרים בהם הנסיבות הספציפיות שונות.

35. לאחר בחינת טענות באי כוח הצדדים, פסקי דין בעלי מאפיינים משותפים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, גילן המבוגר של המתלוננות, מדיניות הענישה הנוהגת ובשים לב לעובדה שבמקרה שלפניי יש לקבוע מתחם ענישה אחד היות ומדובר בעבירות שבוצעו בסמיכות, המהוות אירוע אחד, אני קובע, כי מתחם הענישה ההולם לנאשם 1 הוא **24 חודשים עד חמש שנות מאסר בפועל**. מתחם הענישה ההולם לנאשם 2 הוא **ארבע עד שמונה שנות מאסר בפועל**.

הנסיבות הקשורות לביצוע הענישה (סעיף 40ט(א) לחוק)

36. במקרה דנן, אין מדובר בשוד ספונטני אלא בשוד מתוכנן (סעיף 40ט(א)(1) לחוק). במסגרת זו, נטלו הנאשמים בפעולות הכנה שקדמו לשוד, מידע מוקדם אודות הדירה, זיהוי הקורבנות כ"טרף קל", הנאשמים הצטיידו בציוד לביצוע השוד ונאשם 1 נותר ברכב לתצפת על האזור.

37. חלקם היחסי של הנאשמים בביצוע השוד (סעיף 40ט(א)(2) לחוק)-

לגבי נאשם 1, טען סניגורו, כי נאשם 1 לא השתתף בתכנון השוד, וגם אם ייקבע שהיה שותף לתכנון, הרי שחלקו קטן ולא משמעותי. בנוסף, הנאשם 1 לא היה בתוך הדירה בעת השוד ולא השתתף במעשי האלימות כלפי המתלוננות. ואולם, הנאשם 1 הוא שהסיע את הנאשם 2 והשותפים האחרים לביצוע העבירה לדירה, הוא זה שעלה לדירה ובדק בתואנת שווא מי נמצא בדירה, והוא תצפת על האזור בשעה שהשותפים האחרים ביצעו את מעשה השוד. לבסוף הוא הסיע את הנאשם 2 והאחרים למחסום קלנדיה, משם יצאו משטח ישראל. מכאן, שתפקידו של הנאשם 1 במהלך השוד כלל לא היה משני, ובלעדיו, ספק אם ניתן בכלל היה להוציא את התוכנית אל הפועל.

לגבי נאשם 2, הנאשם 2 ואחרים חברו יחדיו לביצוע השוד. הם ביצעו את העבירה בצוותא- מתחילתה ועד סופה, ובשום שלב לא ביקש הנאשם 2 לסגת מן התכנון ומן המעשה. הנאשם 2 לא השתמש אמנם באלימות קשה כמו האחרים, אך גם לא עשה דבר בכדי למנוע את האלימות והיה אדיש לתוצאותיה.

38. הנזק שנגרם מביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(3) לחוק)- העבירות בהם הורשעו הנאשמים גרמו נזק לקניין של המתלוננות. הנאשמים גנבו טלפון נייד חכם, שני מחשבים ניידים, טלפון אלחוטי, תכשיטים, שעון ותכשיטים שענדו המתלוננות. כמו כן, וכפי שניתן היה לצפות, כתוצאה מהאלימות נגרם לאחת המתלוננות שבר בידה והיא נזקקה לטיפול רפואי הכולל ניתוח ואשפוז.

מתחם העונש ההולם לנאשמים

39. סעיף 40ג(ב) לחוק מטיל על בית המשפט את החובה לגזור את העונש המתאים לנאשם מתוך מתחם העונש ההולם, בשים לב לנסיבות שאינן קשורות לעבירה, כאמור בסעיף 40יא' לחוק. ניתן להתחשב בשיקולים נוספים המאפשרים חריגה ממתחם העונש - שיקולי שיקום והגנה על הציבור, כאמור בסעיף 40ד ו-40ה לחוק.

40. **הנאשם 1-** הנאשם בן 23, נשוי ואב לפעוטה בת שנה וחצי ולתינוקת בת מספר שבועות. מתגורר עם משפחתו בשכונת אל-טור במזרח ירושלים. מעיון ברישומי הפלילי עולה, כי קיימת הרשעה קודמת בגין עבירות של פציעה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בגין נידון למאסר בעבודות שירות למשך חודשיים. סנגורו ביקש להעניק משקל לגילו של הנאשם - "בגיר צעיר" ולהימנע בענישה שתפגע בעתידו. הסנגור הדגיש, כי הנאשם בעל פוטנציאל שיקומי גבוה במיוחד ואף ציין כי הנאשם 1 מטפל בסבו ובסבתו. העונש שיושת על הנאשם ישפיע רבות על סבו, סבתו, אשתו ובנותיו. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הביע חרטה וצער על מעשיו והביע נכונות לשלם פיצוי למתלוננות. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי לצד גורמים המנבאים סיכוי לשיקום, גילו הצעיר, קושי שלו בעמידה על מניעיו שבבסיס ביצוע העבירות ונתוני אישיותו מהווים גורמים המנבאים את הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק. לפיכך המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם ענישה מוחשית של מאסר בפועל, אשר תציב לנאשם גבול ברור.

41. **הנאשם 2-** בן 28, נשוי ואב לשלושה ילדים בגילאי 4-1. אינו אזרח ישראלי. מעיון ברישומי הפלילי עולה כי הורשע בשנת 2011 בעבירות אלימות, סחר בנשק, התפרצות וגניבה ונדון למאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס. לשירות המבחן הסביר מעשיו לאורך כל השנים על רקע מצוקה כלכלית אותה חווה. סנגורו ביקש להדגיש, כי למרות שמצבו הכלכלי של הנאשם 2 לא מאפשר לו לפצות את המתלוננות, הוא מביע צער וחרטה על מעשיו. כמו כן, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן. עם זאת, גם בעניינו התרשם שירות המבחן מקיומו של סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק והמליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם ענישה מוחשית של מאסר בפועל, אשר תציב לנאשם גבול ברור.

גזירת העונש

42. לאחר ששקלתי את כל השיקולים שפורטו לעיל לחומרא ולקולא, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

43. א. 30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת שוד.

ג. פיצוי למתלוננות בסך 3,000 ₪ שישולמו תוך 30 יום מהיום.

נאשם 2

- 44.א. 5 שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.
- ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת שוד.
- ג. פיצוי למתלוננות בסך 5,000 ₪ שישולמו תוך 30 יום מהיום.

45. זכות ערעור לבית משפט העליון, תוך 45 יום.

ניתן והודע היום י"ח טבת תשע"ז, 16/01/2017 במעמד הנוכחים.